

[Sigsgaard.]

Men hvad sker der, når censuren afskaffes? Vil vi så blive begavet med en masse voldsfilm, som måske slet ikke er forsøgt afsat her i landet hidtil, fordi det på forhånd var klart, at de var så perverse og sadistiske, at censuren ville afvise dem? Det ved vi ikke. Det risikerer vi, og vi risikerer en yderligere kvalitetssænkning, hvis det da ellers skulle være muligt. Og hvad kan der så gøres ved det? Man kunne gøre bevillingerne tidsbegrænsede, så de kunne fratages bevillingshaverne, hvis kvalitetsniveauet var for lavt. Man kunne gøre det muligt for kommuner og oplysningsorganisationer at drive biografer på favorable vilkår. Det kunne måske i øvrigt medføre, at vi fik nogle af de biografer, der mangler, i mange af de dødtriste sovebyer, som folk er henvist til at bo i.

Filmen er en kunstart, og lige så vel som det er en offentlig opgave gennem bibliotekerne at gøre litteraturen let tilgængelig for befolkningen, lige så vel bør det være en naturlig offentlig opgave at gøre filmen let tilgængelig gennem kommunale biografer. Filmsformidling er et stykke kulturarbejde. Det er for alvorligt til at overlade det til privat geschæft. Man kunne også for at højne kvaliteten investere i nogle ordentlige instruktører. Ministeren taler smukke ord om ytringsfrihed. Mener man noget med ordene, bør man give instruktørerne økonomiske muligheder for at få de film lavet, som de gerne vil lave, men som de i dag ofte forhindres i at lave, fordi de økonomisk er i lommen på producenterne.

Jeg må derfor sige til ministeren, at skal ytringsfriheden blive andet end ord, så koster det penge og indsats fra det offentlige. Ministerens fremtidige initiativer vil vise, hvor alvorligt han og regeringen mener det med ytringsfriheden. Blot det at afskaffe censuren giver ingen frihed, for friheden til at vælge mellem, om det skidt, man kan få at se, er europæisk eller amerikansk, er ikke meget bevendt. Den frihed, der er brug for, er friheden til at vælge mellem godt og skidt, friheden til at vælge og opleve kvalitet. Skabelsen af den frihed er den næste opgave, og den koster penge.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for den velvilje,

hvormed de har behandlet det fremsatte lovforslag.

Der er stillet en række spørgsmål, og jeg skal forsøge at besvare dem. Det er muligt, at jeg ikke får nogle af dem med, men jeg går ud fra, at der bliver en behandling i udvalget, hvor jeg naturligvis er villig til at give alle oplysninger.

Der har af fru Lis Møller, af hr. Ib Thyregod, af hr. K. Axel Nielsen og enkelte af de andre ordførere — fru Else-Merete Ross tror jeg også — været stillet et spørgsmål, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt der skal gælde lignende regler for fjernsynet, som gælder for filmen.

Det er jo rigtigt, at fjernsynet ikke er medtaget i lovforslaget og ikke kan medtages i lovforslaget, men det er naturligvis lige så klart, at vi på en eller anden måde må sørge for, at der bliver nogenlunde ensartede regler. Men da Danmarks radio er en offentlig institution, ville jeg tro, at det måtte være muligt ved en forhandling — og det er jo rigtigt, at Danmarks radio ikke sorterer under justitsministeriet, men under kulturministeriet — at opnå det fornødne samarbejde mellem filmcensuren og fjernsynet. Skulle dette vise sig ikke at være muligt, kan det blive nødvendigt for regeringen at tage spørgsmålet op om, hvordan vi klarer det.

Jeg giver fru Lis Møller — jeg tror, der er flere af de ærede talere, der har været inde på det samme, jeg kan se, at også hr. Poul Dam og fru Else-Merete Ross har været det — jeg giver dem alle ret i, at det ville være af meget stor betydning at få nogle undersøgelser om filmens indvirkning på børn. Jeg har selv mine tvivl om, hvorvidt indvirkningen helt er den, som vi tænker os. Jeg tror, det er et temmelig uoplyst område. Jeg har i alt fald selv den tanke, at ting, der virker temmelig rædselvækkende på voksne — fru Else-Merete Ross nævnte filmen om Snehvide — jeg er ikke sikker på, at de virker så forfærdeligt på børn. Jeg erindrer om vor barndoms forfærdelige eventyr, bloddryppende og skrækelige. Som børn læste man dem jo ærlig talt eller hørte dem fortælle, uden at det virkede på én.

Jeg kan heller ikke sige andet, end at jeg tror, at i almindelighed virker „Laredo“-udsendelserne ikke særlig forfærdeligt på